

Mănăstirea Seaca Mușetești

Monument istoric. LMI 2010 OT-II-a-A-09024

sat SEACA; comuna POBORU

Biserica „Adormirea Maicii Domnului” – Vedere Sud-Est

Amplasament

Ctitorii: Clucerul Manea Persanul și soția sa Vlădaia

An construcție sau atestare istorică: Datare, 1518 – conform LMI 2010

Scurtă prezentare a lăcașului de cult: Mănăstirea Seaca Mușetești, ce poartă hramul Adormirea Maicii Domnului, este situată în comuna Poboru din județul Olt. Aceasta a fost fondată în jurul anului 1512, de către Clucerul Manea Persanul și soția sa Vlădaia, inițial ca schit de călugări.

Legenda susține că la începutul secolului al XVI-lea, pe vremea când românii erau nevoiți să își găsească adăpost în desișul codrilor, un boier Manea venit din Drăgășani pentru a se adăposti de dușmani, este adus în valea Seacă de un porcar. De teamă ca porcarul să nu îi destăinuie cuiva ascunzătoarea, îl ucide, iar spre pocăință, zidește mănăstirea.

Manea Persanu, ctitorul bisericii, împreună cu soția sa Vlădaia, au construit, în 1527, și biserica Sfântul Nicolae Andronești din Târgoviște, însă au dorit ca necropola să le fie la Seaca Mușetești. În pronaosul bisericii în partea de miazănoapte se găsește și mormântul Vlădaiei cu următoarea inscripție în limba slavonă: „a zrăposat roaba lui Dumnezeu Vlădaia, jupânița marelui vornic(ului) Manea, luna Ghenai (gherar), 2 zile văleatul 7037 (1528)”.

Potrivit actelor de donație ale boierului și ale urmașilor săi, mănăstirea a primit numeroase terenuri, mori, livezi, lacuri și sate de țigani, însă începând cu a doua jumătate a secolului al XVII-lea, mănăstirea trece printr-o perioadă de declin, aceasta fiind închiriată ca metoh mănăstirii Cozia, la 1664, „împreună cu satele și morile și rumânii și țiganii oricâți se vor afla să poarte grijă de ea”.

Detalii Catapeteasmă

Detaliu Clopotniță

Pe la 1807, mănăstirea va fi „înfrumusețată de un Mitrofan Ieromonah și un Constantin polcovnicul din Drăgășani, cât și de un Constantin logofătul din Craiova”. Ultimul călugăr cunoscut de localnici a fost Pafnutie prin 1877 care cu ajutorul starețului de la Cotmeana a intervenit pe lângă Regina Elisabeta pentru salvarea mănăstirii.

Din întreg ansamblul mănăstiresc a mai rămas doar biserica mănăstirii, celelalte construcții fiind distruse, odată cu plecarea ultimilor monahi în jurul anului 1940.

Biserica, ce în prezent deservește ca filie a Parohiei Cornățelu, este în plan triconc, cu absidele naosului semicirculare în interior și poligonale în exterior, având o turlă peste naos și una peste pridvor în care se află clopotnița. Naosul este format dintr-o turlă centrală sprijinită pe două rânduri de arce longitudinale.

Pronaosul este boltit cu un semicilindru longitudinal. Pridvorul este de plan dreptunghiular, cu o boltă semicilindrică transversală. După prima renovare, fațadele au fost tencuite, lăsând să alterneze rândurile de cărămizi tencuite cu cele aparente, introducându-se ca element decorativ rozeta. Mai târziu se vor aplica picturi în medalioane ale proorocilor, unele încă vizibile. Ultimele reparații au loc în 1854 și 1910 când este schimbat acoperișul cu unul din tablă și este înălțat un metru ceea ce afectează structura de rezistență.